

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa E. K. (poprzednio D.)
przeciwko Województwu [...] i P. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 1 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt [...],

- 1. zezwala na złożenie pisma procesowego powódki
z 21 lipca 2020 r.,**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 3. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 4. oddala wniosek adwokata P. W., ustanowionego z urzędu
dla powódki, o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej powódce z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 października 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z powództwa E. K. przeciwko Województwu (...) i [...] Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W. o zapłatę na skutek apelacji Powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 24 września 2018 r., w pkt 1 oddalił apelację, zaś w pkt. 2 zasądził od Powódki na

rzecz każdego z Pozwanych po 2 000 (dwa tysiące) zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) skargę kasacyjną wywiodła Powódka, zaskarżając go w całości i zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., art. 232 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., art. 381 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżąca wskazała, iż skarga jest oczywiście uzasadniona powołując jako uzasadnienie w odniesieniu do oczywistej zasadności skargi motywy skargi dotyczące podstaw kasacyjnych. Ponadto Skarżąca wskazała, iż istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie art. 382 k.p.c.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w innym składzie, a w przypadku stwierdzenia podstaw - o uchylenie w całości orzeczenia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w innym składzie, a ponadto w razie stwierdzenia podstaw - o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy - poprzez uwzględnienie powództwa w całości. Wniosła również o przyznanie pełnomocnikowi z urzędu wynagrodzenia za udzielenie pomocy prawnej stosownie do norm prawem przepisanych, oświadczając, że pomoc prawna udzielona Powódce nie została opłacona w całości ani w części, rozpoznanie sprawy na rozprawie, a także o jej rozpoznanie również pod nieobecność pełnomocnika Skarżącej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien każdorazowo spełniać wymagania wynikające z treści właściwych przepisów, a także być sformułowany wraz z uzasadnieniem zgodnie ze standardami wskazywanymi wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

W niniejszej sprawie wniosek Skarżącej standardom tym nie sprostał. Po pierwsze, za odpowiadające wymaganiom dotyczącym treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z tymi, które dotyczą jego uzasadnienia nie można uznać odesłania przez Skarżącą w zakresie dotyczącym oczywistej zasadności skargi do argumentacji merytorycznej odnoszącej się do zarzutów podstaw kasacyjnych. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem stanowi bowiem odrębną część skargi i podlega ocenie co do zasady samodzielnie, tj. bez odnoszenia się na etapie jego rozpoznania (tzw. przedsądu) do argumentacji, która dotyczy rozpoznania skargi po jej przyjęciu przez Sąd Najwyższy. W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, iż uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (a tę wskazuje Skarżąca w niniejszej sprawie) wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo w wyniku niewłaściwego zastosowania prawa. W tym sensie wada kwestionowanego przez skarżącego orzeczenia musi być „oczywista”. Przedstawiając jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” skarżący powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (zob. *inter alia* postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Wyłącznie te okoliczności podlegają ocenie na etapie przedsądu.

Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., sygn. akt II CZ 89/2005, z 10 sierpnia 2006 r., sygn. akt V CSK 2004/06, i z 24 lutego 2006 r., sygn. akt IV CSK 8/06). To na skarżącym spoczywa obowiązek sformułowania w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odpowiednich argumentów wskazujących na istnienie powyższych okoliczności.

Ponadto w zakresie dotyczącym przesłanki wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie Skarżąca sformułowała w uzasadnieniu wniosku jedynie ogólnikowy, wręcz lakoniczny wywód, nie wskazując profesjonalnego wyводу wskazującego na czym w istocie polegają wątpliwości związane z wykładnią art. 382 k.p.c. oraz nie przedstawiając argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, Skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (zob. *inter alia* postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08; z 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 11/09, niepublikowane), a tego nie uczynił. Powołując się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym skarżący nie może we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ograniczać się do podkreślenia (powołania) występowania takich rozbieżności, lecz obowiązany jest wskazać, na czym rozbieżność ta polega oraz powołać orzeczenia, z których wynika, pozostając jednocześnie w związku ze sprawą podlegającą rozpoznaniu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. Także w tym przypadku nie jest wystarczające posłużenie się odesłaniem do treści uzasadnienia podstaw kasacyjnych.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ *in princ.* k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c., zważywszy sytuację osobistą i majątkową Skarżącej.

Zważywszy ocenę treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika Skarżącej o przyznanie mu wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną Skarżącej w postępowaniu kasacyjnym, z uwagi na to, iż w orzecznictwie za utrwalony uznać należy pogląd, że czynności pełnomocnika ustanowionego z urzędu, sprzeczne

z zasadami profesjonalizmu, nie uzasadniają przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, Nr 6, poz. 123).

jw